

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VI.

Януарий, 1897.

Брой 1.

Къмъ нашитѣ абонати.

Съжалѣваме дѣто по независящи отъ насъ причини *Сп. „Християнски Свѣтъ“* закъснѣ за този мѣсецъ. Намъ е приятно сега да извѣстимъ, че и прѣзъ тази година то ще излиза на същия форматъ и веднѣжъ въ мѣсеца. Както до сега тѣй и за напредъ *„Християнски Свѣтъ“* вѣренъ на програмата си ще обнародва религиозни вѣсти отъ всички части на свѣта. Освѣтѣ чисто религиознитѣ статии по практическия религиозенъ животъ и други отъ общъ религиозно-правственъ интересъ, ний отваряме два нови отдѣла: **Въпроси и Отговори** и **За Младитѣ**, на които особено призоваваме вниманието на читателитѣ си. Вториятъ брой ще излизе наскоро слѣдъ първия и за напредъ списанието ще излиза въ началото на всѣки мѣсецъ. Нека подновятъ абонамента си всичкитѣ стари абонати, и нека всичкитѣ ни настоятелни положжтъ по-голъми усилия за записване абонати.

Първиятъ брой испращаме на всичкитѣ си досегашни абонати, ако тѣ не го повърнатъ назадъ въ редакцията, ний ще ги считаме и за тази година за абонати.

Отъ Редакцията.

НОВАТА ГОДИНА.

Новата година вече се е почнала и ний захващаме да чувствуваме да налягатъ тежко върхъ насъ обязаноститѣ. Въ нѣкои нѣща ний като че не виждаме изходъ. Може би че сме

искушавани да мислимъ, че годината ще бѣде твърдѣ тежка, и обстоятелствата ни може да бѣдѣтъ утѣшителни; не търговията ни може да бѣде затруднена и срѣдствата ни прѣкратени; че нѣкаква бѣда може да сполети дома ни. Сигурно ли се въ началото на годината да слушаме такива плачове? Годината нѣма да бѣде благополучна, ако се не освободимъ отъ такива мисли. Какъ може да стане това?

Прѣдайте сърдцата си на Исуса, вашия брѣменосецъ.

Рѣшѣте какъвто товаръ и да ви дойде прѣзъ годината, веднага да го занесете при Него.

Внимайте да посрѣшнете всѣки испитъ съ сърдечна искреностъ; като просите не да бѣде прѣмахнатъ той, но да имате благо да го прѣтърпите.

Когато по Божие провидение ви се наложѣтъ товари, помисѣте че не сте сами; други иматъ испити равни, ако не и по-голъми отъ вашитѣ.

Недѣйте прави погрѣшка да мислите, че понеже положението ви е трудно, вий нѣмате благоволенieto на вашия небесенъ Отецъ.

Недѣйте бива тѣй погълнати въ себе си, щото да забравите че вий може злѣ да прѣдставите вашия Учителъ прѣдъ единъ нечестивъ свѣтъ, който постоянно гледа на васъ за примѣръ на тихо религиозно упование подъ всички обстоятелства.

Никога не забравяйте, че невъзможно е намъ да осъществимъ онзи неизмѣримъ товаръ

отъ скърбъ, който Христосъ понесе за насъ.

Гледайте на горѣ прѣзъ цѣлата година. Гледайте на наградата къмъ края на попрището. Небето не е сега далечъ. Ще бѣде много по-близу слѣдъ една година. Когато ний стигнемъ на онзи домъ, нашитѣ скърби ще се изгубятъ въ пѣсни.

ПРАВО И КРИВО УПОТРЕБЕНИЕ НА ЕЗИКА.

Грѣховетъ на езика сочатъ на необходимостта и ползата отъ себевладѣнието. Тѣй очевидно и тѣй важно се виждало това на апостолъ Якова, щото нѣколко пѣти се срѣща въ неговото послание. „Веница въ много грѣшимъ“, пише той. „Който не грѣши въ слово, той е съвършенъ мъжъ, възможенъ да обуздае и веничното тѣло.“ Ако тази исповѣдь на несполука и величанието службата на езика се видѣтъ прѣувеличени, нека съдне мирно чловѣкъ и размисли за грѣховетъ и жестокоститѣ на чловѣческата рѣчь. Небрѣжливитѣ думи, които никое покаяние не може да повика назадъ, бързитѣ обѣщания, изпълнението на които ни е коштувало толкозъ много, изражението на пониското естество, което е засрамвало по-високото, исповѣдитѣ на зло, и отстъпващето на лѣжката, горѣщитѣ и гнѣвни думи, които трезвенната мисль е осмъждала — тѣзи сж нѣкои отъ опасноститѣ на езика.

Отъ друга страна, както повечето отъ употребенията на свѣта, които тѣй лесно се обръщатъ на зло, езикътъ може да бѣде оръдие за голѣмо и трайно добро. „Съ него благославяме Бога и Отца.“ Ако можемъ чрѣзъ Божията благодать да го държимъ за благословение, то нѣма по-добро свидѣтелство за прѣбиванieto на Божия Духъ въ чловѣческо сърдце отколкото праведна, смислена, скромна, истинна рѣчь. Думитѣ на вѣрния Християнинъ както и неговътъ животъ иматъ вече бѣлѣга на небесна чистота. Като говори истината съ любовъ, чловѣцитѣ се довѣряватъ на него. Като нетърси своето, чловѣцитѣ дохождатъ да говорятъ несебелюбиво прѣдъ него. Като мисли за други, и тѣ ставатъ смислени. Като не храни чувство на отмъщение, и той не разбужда гнѣвливи чувства. Такова Християнско себевладѣние не се лесно постига; но струна си да си стреми чловѣкъ за постижението му и съ Божия помощъ то може да се постигне.

Жанъ Бенуа.

Прѣди много години, когато страшна чума върлуваше по срѣдната часть на Франция, единъ великъ и добръ чловѣкъ дойде въ града Бошамъ. Нѣкой отъ гражданитѣ казаха, че той е единъ прѣдметелъ повъ, който бѣше дошълъ отъ Наризъ; други, че той е единъ калугеринъ — единъ отъ братията на стария манастиръ на хѣлма. Както и да е, дали повъ или калугеръ, неговото пристигане се виждало да е работа Божия; защото щомъ се установи между поразенитѣ хора, той почна да прави каквото можѣше за да помогне на тѣхното страдание. Навсѣкѣдѣ дѣто се появяваше смъртоносната болестъ, тамъ, като нѣкой ангелъ служителъ, той отиваше давайки цѣрь и храна на болнитѣ и умирающитѣ отъ гладъ. Насърчени отъ неговото неуморимо усърдие и благородно себепожертвование, хората забравиха страха си, и се бориха съ страшната язва, до гдѣто най-послѣ тя биде побѣдена. И когато хората станали отъ лѣглата си и пакъ отидоха по нивитѣ, безъ да каже една дума на нѣкого, този много възлюбенъ чловѣкъ мълчешкомъ изчезна, като остави слѣдъ себе си само името си — Жанъ Бенуа.

За тридесетъ години името на Жанъ Бенуа бѣше на устнитѣ на всѣкого. Хората говорѣха за него като спасителъ на тѣхния градъ. На религиознитѣ служби молитви се възнасѣха въ намѣтъ на работата, която той бѣше извършилъ; и като, най-послѣ, Игуменътъ Франсуа каза на смъртния си часъ, че той се надѣе, че една статуя скоро ще бѣде въздигната въ честъ на Жанъ Бенуа, и че той е оставилъ за тази цѣль малко пари, при които трѣбва още да се прибавятъ, хората сърдечно одобриха неговото желание, и щедро увеличиха игуменовата сума въ голѣмъ разиѣръ.

Една заранъ, Филиппъ, новиятъ повъ похлопа на вратата на Жюль Нишона, ваятельтъ.

«Жюль,» каза повътъ като сѣдижъ при прозореца, «вий поминте Жанъ Бенуа?»

«Отче, попе!» извика Жюль, съ очудване. «Не избави ли Жанъ Бенуа моя животъ, когато бѣхъ младъ?»

«Вий си припомняте лицето му, 'видѣтъ му, облѣклото му?» попита Филиппъ,

«Съвършенно отче, попе,» отговори ваятельтъ.

«Можете ли го изрѣза на мраморъ, Жюль?»

«Да, господинъ игумене, азъ като че го виждамъ, единъ младъ чловѣкъ, високъ и хубавъ, съ черно палто дълго почти до козѣтъ му, неговитѣ блага, хубави очи, неговитѣ» —

«Жюль, вий можете да почнете работа изведиждъ,» прѣкъсна го игуменътъ. «Колко врѣме ще земе?»

«Азъ ще искамъ много врѣме, господинъ игумене. Тя трѣбва да бѣде най-добрата ми работа.»

«Много добръ, Жюль, но нека любовта ти за чловѣка да ускорява рѣцѣтъ ти.»

Ваятельтъ работи силно и усърдно. День слѣдъ день подъ неговото искусно пипане, мраморний късъ излѣзъ нерав-

питъ си очертания въ онѣзи на благодѣтеля прѣди тридесетъ години. На Юлю Нипонъ се виждаше като че часоветъ дохождахъ и отивахъ съ бързината на сѣткавницата. Но една цѣль бѣше всегда прѣди него: да свърши статуята, да покаже на свонтъ съграждани, че той може да направи Жанъ Бенуа пакъ да бѣде съ тѣхъ. Когато звучеше чукашето на неговото длѣто въ заключевого му студно, той си мислѣше каква гордость ще бѣде за него да е свързано името му въ вѣки съ този великъ чловѣкъ. Може би, по нѣкой малкъ начинъ, и него ще помнятъ мъжнетиъ и женитѣ отъ Бошамъ. Защото не щѣше ли той да имъ даде непогибающата форма на тогава, чнето имъ бѣше всегда въ тѣхнитѣ умове?

Най-послѣ, въ една Юлска нощъ, Жанъ сложи длѣтото си. «Свърши се,» каза той, и отстъпи назадъ за да изгледа издѣлнето си. Да! Добръ извършено! Това бѣше Жанъ Бенуа, точно както той бѣше живѣлъ между страдающитѣ прѣди толкова много години. Когато червенитѣ лъчи на заходящото слънце влизахъ прѣзъ прозорцитѣ и освѣтлявахъ тихото священо лице на статуята, на Юлю Нипона се виждаше, като гледаше съ възклицание на пдола на сърдцето си, че тази мраморна форма щѣе да живѣе и да ходи още единъ между жителитѣ на града.

Въ същата оваа нощъ, Юлю отиде при Игумена Филиппа.

«Господинъ Игумене,» каза той, «азъ свършихъ статуята.»

«Добръ!» отговори свещеникътъ. «Ний можемъ сега да я прѣмѣстимъ на площада и да я поставимъ върхъ единъ педесталъ; защото и той е свършенъ.»

«А кога ще се открие тя, господинъ Игумене?»

«Утринта на 23-й при изгрѣвянето на слънцето. Тогава, вий момните, Жанъ Бенуа дойде за пръвъ пѣтъ по между ни.» Една вечеръ, точно на стѣняване, единъ чловѣкъ прѣвѣше изъ прашливия пѣтъ, който отива къмъ югъ и янува прѣзъ града Бошамъ. Чловѣкътъ бѣше старъ и изнуренъ отъ постоянно пхтувание. Той носѣше една истрита върхна дреха и шапка, позѣтъ му бѣхъ покрити съ селски обуца и въ ржката си носѣше яка тояга. Общото впечатление което той произведе, обаче, не бѣше на сиромашия; защото облѣкзото му, при всичко че бѣше истрито и праниливо, не бѣше старо. Той се движѣше съ мъחותия, като се спираше сегизъ тогизъ да си почива, или да погледне назадъ на пѣти, който бѣше извървѣлъ. Най-послѣ той стигна до съвернитѣ врата на града. Едва забѣлѣженъ отъ стария вратаръ, който стоеше готовъ да затвори вратата за прѣзъ нощта, той влѣзе на посланата улица и полека се отправи къмъ хапа, който се намираше около двѣста и седемдесетъ и петъ метра на вѣтрѣ отъ градскитѣ стѣни. Като стигна при този дворъ, гдѣто стояхъ нѣколко конне, той видѣ, посредствомъ голѣмата лампа, която свѣтѣше надъ вратата, едно момиче което вадѣше вода отъ единъ кладенецъ. Той се приближи.

«Ще ми дадешъ ли малко вода, госпожице?»

Момичето напълни чашата и я поднесе на пхтинка.

«Ти си дошелъ отъ далечъ, господине,» каза тѣ: «и ти си уморенъ. Хантъ е пѣлепъ тази вечеръ, но може би има мѣсто за тебе — азъ ще видѣ.»

«Благодаря ти, госпожице,» отговори чловѣкътъ; «но азъ не мога да се спрѣ.»

«Господине, не можете да си отидите тази вечеръ: портитѣ скоро ще се затворятъ.»

«Да, да, азъ зная — азъ имамъ приятели.»

«Отъ гдѣ сте, господине?»

«Отъ — но азъ ви задържамъ, госпожице. Чужденецътъ пусти една пара въ ржката на момич то и полесничка остави двора.»

Когато старецътъ стигна на градския площадъ, той се сирѣ. Бѣше толкова късно, цето малцината чловѣци, които още се намирахъ по улицитѣ, не можахъ да го видятъ когато той се подирѣ на стѣната на едно здание. Той бѣше много слабъ. Дългото пхтешествие, което бѣше направилъ, бѣ подѣйствувало върхъ него, и сега той съ радостъ щѣше да лѣгне да спи. Той стоя за нѣколко врѣме като гледаше лампитѣ, които свѣтахъ отъ прозорцитѣ сѣрѣцу площада. Изведнѣжъ остритѣ гласове на конята и далечното звѣтание на сабли достигнахъ до ушитѣ ку; камбанитѣ на градскитѣ врата почнахъ да звѣнятъ; и когато старецътъ заляташе изъ сѣрѣдъ улицата, знающъ твърдѣ добръ какво е причината на това вълнение, той видѣ една навалица, водима отъ чловѣци съ факели, да приближава къмъ него. Прѣдъ тѣхъ имаше осемъ или деветъ конници, на които стоманенитѣ оржжия отражавахъ жълтия блѣсъкъ. И при всичко че бѣ още нѣколко стотини стѣпки далечъ отъ приближаващата тѣпа старецътъ ясно чу виковетѣ на тѣзи, които управлявахъ войницитѣ.

«Богъ да ми е на помощъ, азъ съмъ изгубенъ!» извика той. Инстинктивно той се обърна на десно. При него стоеше единъ дълкъ, черенъ прѣдмѣтъ. Съ изнемошѣли стѣпки той отиде къмъ него. То бѣ нѣщо черно покрито съ едно тежко черно платно, той подигна политѣ му. Даже въ тази тъмнина той съзрѣ стѣпалата на единъ камененъ педесталъ. Една статуя за отъриванне,» той си помисли. Като се скри бѣже въ згънцитѣ на черното покривало, той се помъчи да възлѣзе на стѣпалата. Той падна; но никакъвъ викъ, никакъвъ гласъ не излѣзе въ нощта. Но близу дойдохъ войницитѣ и развѣнчуваната тѣпа. Факелитѣ хвърнихъ свѣтлината си върху статуята на Жанъ Бенуа, обвита въ тъмното си облѣкло. За минута тѣпата сирѣ; и тогава, още съ единъ викъ, подъ който се чу заповѣдта на капитанина, наирѣдъ момичи, наирѣдъ! Той неможе да избѣгне отъ насъ — това е волята на Царя! тѣ още единъжъ почнахъ прѣслѣдвашето, и скоро глѣчката изчезна отъ тѣмнитѣ улици.

Сутринта на 23-й, дълго врѣме прѣди изгрѣвянето на слънцето, улицитѣ на Бошамъ бѣхъ пълни съ хора. Несполучливото търсене на царскитѣ войници lining мнозина отъ съвѣя имъ. Прѣзъ цѣлата нощъ началникътъ на конницитѣ, забирайки царския печатъ и подписа въ лицата на тѣзи които се противѣхъ, пригледалъ онѣзи къщи и дворове гдѣто той мислѣлъ че може да бѣде скритъ, прѣдмѣта на неговото търсене.

Между други, Юлю Нипонъ билъ грубо повикавъ отъ

лъглото си и заставенъ, въ името на царя, да отвори стаятъ си за приглеждане. Когато мъжикътъ най-послѣ оставихъ къщата му, задоволенъ че никой не е скритъ тамъ, часътъ бѣше четири заранѣта. Вече източното небе бѣше нашарено съ свѣтлината на идущата зора, и вмѣсто да се върне на лѣглото си, ваятельтъ отиде да посѣти игуменътъ. Той го намери вече облѣченъ.

«Намѣрихъ ли человекътъ, Жюль?» попита игуменътъ като вървѣхъ къмъ градския площадъ.

«Не, господниъ Игумене; и тѣ сѣ тѣрпели нѣла нощъ. Тѣ бѣхъ доволно груби да мислятъ, че азъ ще крия единъ държавенъ затворникъ; защото токо сега тѣ оставихъ моята къща.»

«Кой е той, Жюль — що е името на човекътъ?»

«Боже мой! господниъ Игумене, не зная. Азъ се толкова страхувахъ войниците да не повредятъ моето студио, щото забравихъ да задамъ въпроси.»

«Знае ли се защо царьтъ иска този человекъ?»

«Придворна тайна, господниъ Игумене — тъй каза капитанникътъ.»

«Той ще бѣде свободенъ въ половинъ часъ, Жюль. Портитѣ ще бѣждатъ отворени.»

«Не, господниъ Игумене. Тѣ сѣ удвоили стражнитѣ, и всички конто излизатъ се испитватъ.»

Като священникътъ и ваятельтъ стигнахъ на площада, тѣ видѣхъ че една голѣма навалица ги чакаше. Като минахъ между мъжикътъ и женитѣ, които се покланяхъ съ почетъ, катѣ минувахъ, влѣзохъ въ малката пѣрградка, при подножието на статуята, гдѣто нѣмаше никакъ хора. Въ тази минута, конницитѣ навлѣзохъ въ площада и теплихъ една линия на една страна на събраното множество.

Игуменъ Филиппъ се качи на една платформа, и хвърли единъ погледъ върху лицата прѣдъ него. Всѣкои минута чистото ставане по-голѣмо. Млади и стари се събирахъ тамъ да видятъ паметника на тѣхния блаженъ благодѣтель, откритъ на утрешното слънце. Вече то бѣше излѣзло надъ хълмоветѣ и испиване куминитѣ и покривитѣ съ златна свѣтлина.

Игуменътъ прострѣ ръката си къмъ хората, и тѣ колѣнчехъ на кадаржма. Ваятельтъ отетжни назадъ и дръпна една връв. Изведнѣжъ черното покривало падна, и мраморната фигура на Жанъ Бенуа стоенне облѣпа въ славна слънчева свѣтлина.

Единъ силенъ викъ излѣзе отъ всичкитѣ зрители. Едва ли, обаче, зидовѣтъ на околнитѣ къщи бѣхъ повърнали отзива, когато съвършено мълчание се въдвори между хората, защото тамъ, на върха на педестала и прострѣна подъ възѣтъ на статуята, лѣжѣше мъртвата форма на единъ человекъ.

Ваятельтъ скочи на каменнитѣ стѣпни и се наведе надъ тѣлото. Въ сѣщата минута, началникътъ на конницитѣ, слѣдуванъ отъ своитѣ человекѣци, влѣзе въ навалищата.

«Сторѣте мѣсто тамъ — сторѣте мѣсто тамъ!» извика офицерникътъ. «Въ името на Царя! Той е — затворникътъ! Напрѣдъ, мъжике!»

Но прѣди войницитѣ да си отворятъ пѣтъ, Жюль Нивонъ стана отъ мъртвия человекъ прѣдъ него и извика съ единъ гласъ, който прониза всѣко ухо:

«Това е Жанъ Бенуа! Жанъ Бенуа! Защитѣте го сътечественници мои.»

Ефектътъ бѣше чудесенъ. Хиляда гърла подзехъ вика, и като една вълна великото множество се повдигна къмъ основата на статуята. Войницитѣ, които нemoжахъ да припудятъ конетѣ си да вървятъ напрѣдъ, толкова на глѣсто мъжикътъ и женитѣ стояхъ до конетѣ, се постарахъ да петеглятъ саблитѣ си; но капитанникътъ като видѣ, че съпротивление срѣщу такъвъ ентузиазмъ ще бѣде глупостъ, заповѣда на человекитѣ си да не употребяватъ насилне. Когато очудената развъзнувана навалица не можѣ да отиде по-близу и видѣ че войницитѣ не употребяватъ оръжията си, тя закрѣпи погледитѣ си върху двойката на върха на педестала. Полека виковетѣ утихнахъ, и площада пакъ се умълча.

Още веднѣжъ игуменътъ прострѣ ръцѣтъ си. Имаше единъ небесенъ погледъ въ очитѣ му и неговитѣ думи бѣхъ малко:

«Чада мои, това е паметна Жанъ Бенуа. Богъ го е пратиъ назадъ при насъ за да може да почива въ миръ. Земѣте го. Отнесѣте го въ църквата, и положѣте го подъ нашия освятенъ олтаръ. Той е съ насъ за всегда.»

Прѣвель: *Населъ Тодоровъ.*

РАЗВАЛИНИТѢ НА ТИВА ВЪ ЕГИПЕТЪ.

Когато Наполеоновата войска най-напрѣдъ приближила до развалинитѣ на Тива, войницитѣ неволно въскликнали поради хубостъта и величественностъта, що имъ се прѣдставила. Градъ Тива билъ многолюдниятъ Но, за който говори пророкъ Наумъ и великиятъ градъ, който Омиръ описва като —

«Царски Тивъ.

Египетската съкровищница на безчетно богатство,
Който се хвали съ стотѣ свои порти, прѣдъ
всѣма отъ които
Съ конъ и кола влизатъ двѣста войници.»

Тукъ, когато останалитѣ свѣтъ билъ безъ знание за искусствата на цивилизацията, чело-вѣческиятъ умъ и изобрѣтателниятъ гений спечелихъ нѣкои отъ най-великитѣ си побѣди.

Види се невъзможно, че развалинитѣ, дѣто сега пълзи брѣмбарьтъ и лѣти прилѣпътъ, сѣ били едно врѣме сѣдалище на най-гордитѣ монарси. Тива е билъ многолюденъ градъ, когато Авраамъ слѣзълъ въ Египетъ, и билъ хиляда години старъ когато Гърцитѣ обсадили Троя.

Потомството малко почитание показва къмъ паметникитѣ и дѣлата на далечни прадѣди.

Тукъ много колонии могатъ да служатъ за частъ отъ стѣната на една колиба, дѣто живѣятъ въ приятна дружба магарета, кучета, биволи, дѣца, мухи, кокошки и стари баби. Кокошки каканижатъ и дѣца се търкалятъ изъ праха тамъ, дѣто се живѣяли монарси. Самитѣ мѣста, въ които Фараонитѣ не сж позволявали на проститѣ хора да влизатъ, сега сж жилища на най-мизернитѣ и униженни хора.

Деканъ Станли вѣрвалъ, че Аммоновѣтъ Храмъ „билъ най-величественното здание, що е пѣкога издигалъ свѣтътъ за слава и поклонение на Бога. Намѣрени сж били карнизи обковани съ чистозлато, или украсени съ слонова костъ. Единъ отъ карридоритѣ съдържа повѣствованията за поражението на Ровоама отъ Библейския Сисака; на всѣки плѣнникъ сж вързани рѣцѣтъ отзадъ и всѣки носи вѣже на врата си.

Думи не могатъ да опишатъ прочутата Ипостилна Зала на този храмъ. Велики пѣтешественници исповѣдватъ своята неспособностъ да дадатъ една идея за величественността ѝ. Нѣкои си я сравняватъ съ храма на Св. Петра въ Римъ, а други казватъ, че била четири пѣти по-голѣма отъ Парижската Съборна Църква Св. Богородица. Партемонѣтъ въ Атина има повече хубостъ, Пирамидитѣ сж по-массивни, Колизеятъ завзема повече мѣсто, но като комбинация отъ хубостъ, величественностъ и пространство Ипостилната Зала е безподобна.

Съ всичката си обширностъ и привидната тежина на Египетската архитектура, тя проявява чудесното върховенство на духа надъ материята (веществото). Инстинктивно ний гледаме на горѣ и стоимъ безгласни и поразени отъ зрѣлището на миналото величие. Най-доброто що можемъ каза е: „Исполни имаше въ онѣзи дни.“ На основата на една отъ колонитѣ, седемъ мѣкие стоящи прави съ прострѣни мишици едвамъ могатъ да я обгърнатъ. Капителитѣ иматъ видъ на разцвѣналъ кълчакъ (lotus,) и боята е почти тѣй свѣтла, като да бѣше намазана вчера. Г-ца Едуардсъ я сравнява съ стоение посрѣдъ една градина отъ дървета *Wellingtonia gigantea*, дѣто чловѣкъ „чувствува нѣщо отъ сжщото поразително страхопочитание и очудване; но на голѣмитѣ дървета, ако и да имъ е зело три хиляди да израстатъ, имъ липсва патосѣтъ и тайнственността, които дохождатъ отъ чловѣчески трудъ. Тѣ не заби-

ватъ коренитѣ си прѣзъ шестъ хиляди годишна история. Тѣ не сж бивали запоявани съ кръвта и сълзитѣ на милиони. Прѣсмѣтвало се е, че всѣки камѣкъ отъ тѣзи грамадни Фараонски храмове е коствалъ най-малко живота на единъ работникъ, тѣй щото на изяцно исписанитѣ пѣтеки, види се като че се повръща назадъ ехото отъ охканята на тѣзи, които загинали въ карриеритѣ, на греблото на ладнитѣ, и подъ колелата на колесницитѣ на завоевателя.“

Ако и не въ такъвъ чудесенъ размѣръ на великолѣпие, храмѣтъ на Луксоръ е не по-малко интересенъ. По-прѣди два обеселника стоели исправени като два часовни пазянци входоветѣ, единиятъ отъ тѣхъ е сега въ Пласъ де ла Конкордъ, Парижъ.

Както всѣка Християнска църква си има олтарь, тѣй и всѣки Египетски храмъ е ималъ прѣддверие нарѣчено пилонъ, който състоялъ отъ перпендикулярентъ фасадъ помежду двѣ пирамидални кули. На този пилонъ е изобразена една сцена отъ битка, пълна съ дѣйствие и животъ. Четири хиляди години твърдѣ малко сж промѣнили характера на цивилизованитѣ нации. Най-голѣмата имъ гордостъ е въ редовнитѣ имъ войски и въ спечеленитѣ въ войни побѣди.

Националниятъ двубой е всѣкога билъ почетена работа. Прѣдставлението почнува съ срѣщанieto на неприятескитѣ войски — виждаме лудото итурганie на колесницитѣ, чуваме згѣнтението на сабитѣ, пищенieto на стрѣлитѣ, виковетѣ на побѣдителитѣ, и пѣшканието на нападениитѣ. За малко врѣме побѣдата се показва нерѣшителна. Тогазъ царѣтъ се впуска въ битката съ царската си колесница и си пробива пѣтъ до въ срѣдъ неприятеля, а близу до него се развѣва царското знаме. На градскитѣ мазгали се виждатъ много жени и дѣца, които съ нетърпение гледатъ какъвъ ще бѣде резултата на битката. На друга частъ неприятелѣтъ бързо отстъпва, обѣрнати колесници тичатъ безъ возачи, и всичкитѣ придружающии съвършенно поражение зрѣлища се рисуватъ. Монархѣтъ сѣди на прѣстолъ, а прѣдъ него минаватъ плѣнницитѣ, между които е и царѣтъ: тѣ отиватъ при палача или въ робство.

Отъ всички мѣста за почивка и изучаванie исторически развалини, мѣстоположението на Тива е най-приятно. Зимно врѣме то е идеална „лѣтна земя,“ земенъ рай. Всѣкой

день е свършенъ. Тѣсната тропическа долина е като богатъ зумрудъ поставенъ въ планинска пустиня. Человѣкъ се скита прѣзъ памукови полета съ жълтитѣ имъ цвѣтове, и покрай палмови градини, които сж емблеми на миръ и изобилне, а край пѣтя има твърдѣ хубавъ макъ, както и цвѣтя отъ всѣка краска и шаръ. Каква чудесна долина трѣбва да е била тази, когато навѣждѣ около ѳ е имало обелиски и отъ двѣтъ страни на пѣтя около четири километра отъ Карнакъ до Луксоръ е имало сфинкси, не по-малко отъ петстотинѣ на брой, а отъ другата страна на рѣката сж се издигали до двадесетъ храма.

За да може читателътъ по-добрѣ да разбере топографията на старата Тива, ще кажемъ, че билъ построенъ на двата брѣга на великия мистериозенъ Нилъ. „Първоначалното му пространство трѣбва да е било голѣмо; но общественитѣ му здания, кейоветѣ му, хилядата му частни къщи сж прѣминали и сж оставили малко дири. Мирскиятъ градъ който е билъ построенъ отъ сурови тухли, се прѣдставлява отъ нѣколко назначителни хълмища, а отъ священнитѣ здания, петъ голѣми групи развалини отъ варовитѣ камѣкъ — три на западния брѣгъ и двѣ на источния, ведно съ останкитѣ на много малки храмове, и голѣмо множество гробове — сж всичко що е останало като постоянно доказателство за древнията му блѣскавостъ. Луксоръ е сегашно Арабско село, което занимава мѣстото на едно отъ най-старитѣ отъ тѣзи петъ групи развалини. То е расположено на источния брѣгъ, близу до рѣката, около четири километра на югъ отъ Карнакъ и три сръщу прочутитѣ сѣдящи колоси на западното поле. На отсрѣщния брѣгъ сж расположены Гурна, Рамесеума, и Мединетъ Абу. Гурнанскиятъ храмъ е токоречи сръщу Карнакъ. Рамесеумътъ е обрнатъ сръжу Карнакъ и Луксоръ и е на половината пѣтъ между тѣзи двѣ села. Задъ тѣзи три западни групи и простирающъ се на далечъ покрай Ливийското, поле е Тивскиятъ некрополъ, и още по-назадъ, въ сияющитѣ долини отвѣдъ планинитѣ, се намиратъ гробоветѣ на царнетѣ. Растоянието между Карнакъ и Луксоръ е малко по-малко отъ четири километра; а отъ Мединетъ Абу до Гурпаския храмъ е около осемъ километра.“ Това ще даде понятие за пространството на най-прочутия градъ на древния Египетъ.

Е. Ридъ.

Завѣтътъ на една честна нещастна вдовица. *)

Вѣтрътъ печално вѣе около дома; мраченъ дѣждовенъ день е — такъвъ е и моятъ животъ. Защо ми е трѣбвало да се родя? И наистина ли не ще може да се промѣни сждбата? Нима азъ отъ Бога съмъ била обречена за такива страдания? Или азъ сама съмъ виновата, че самичка съмъ приготвила на себе си този трѣнливъ пѣтъ, който раскъса всичката ми душа? Сега вече моятъ край е близо, — и то. защото азъ съмъ вече непоправима; но може би, този очеркъ на моя животъ ще попадне въ очитѣ на оногози, когото на врѣме ще прѣдпази отъ опасността.

Въ началото на своя животъ азъ бѣхъ твърдѣ щастлива; прѣдставлява ми се сега, като единъ ясенъ лѣтенъ день, облянъ съ слънечни лъчи; а задъ него дълбока мрачна нощъ. Майка ми вѣртѣше малка търговийка и осѣнѣ това, тя данаше и подъ наемъ стаи, тѣй щото ний живѣяхме безбѣдно; сестра ми и азъ приехме добро въспитанце и помагахме ѳ въ всичкитѣ къщии работи. Единъ пѣтъ въ нашия домъ дойде единъ господинъ и пита: нѣма ли праздна стая. Случи се да има праздна стая; той я нае и на другия день се прѣнесе да живѣе у насъ. Въ скоро врѣме той стана у насъ като нашъ; обѣдваше съ насъ и вечеряше, когато дюгена биваше затворенъ, той ни четѣше съ гласъ или ни помагаше въ нашитѣ работи, така щото ний привикнахме на него, като на единъ нашъ роднина. Най-много отъ другитѣ привикнахъ къмъ него азъ, безъ да гледамъ, че той наврѣменѣ биваше твърдѣ страненъ: говорѣше много и скоро, съ нѣкакви особени възбуждения; и при това у него бузитѣ пламтяха и очитѣ му горѣха като огънь. Въ своята си стая той постоянно държѣше вино; казваше, че то му било полезно; нѣкой пѣтъ това ме тревожеше, но все таки, когато той ми прѣдложи да бѣда негова жена, азъ тозъ часъ се съгласихъ и увѣрвахъ сама себе си, че азъ съ моето влияние скоро ще го отучъ да пие вино, и че той заради менъ ще отхвърли всичко, което ми е неприятно. Но въ тѣзи минута азъ не

*) Съ това заглавие бѣше проведена редактору на „Братска помощъ“ П. А. Устиновичъ (Саратовъ) този ръкописъ на мѣренъ на „чердака“ (тавана). Много думи. въ него сж намерени съ съззи, щото едвамъ можатъ да се четятъ.

му казахъ това; защо, мислѣхъ си, да го обиждамъ още отъ сега; да почнемъ живота си заедно, и тогава всичко ще се оправи. Неопитна, неразумна самонадѣйна, азъ съ него се вѣнчахъ и ний отидохме въ добръ построена квартира; срѣдствата му бѣхъ довольно добри. Първото врѣме всичко оти-паше добръ; азъ бѣхъ напълно щастлива, жена безгрижна, безъ трудъ, безъ мисли, безъ молитви и не търсѣхъ онази помощъ, която само може да ме защити отъ грѣха. Минахъ се нѣколко недѣли и мъжъ ми почна да иска все повече вино на масата, а еднѣжъ, когато азъ отъ това бѣхъ се огорчила, той се разсърди и ми каза, че ако срѣща прѣпятствия въ дома си, то ще отиде тамъ гдѣто намѣри пълна свобода. Тѣзи му думи ме уплашихъ, и азъ започнахъ да му купувамъ вино, колкото той иска. Думахъ си: нека по-добръ да пие въ дома отколкото въ други мѣста. Азъ нѣмахъ постояненъ духъ за правдата, азъ нѣмахъ дързостта да му кажъ, че нѣма да ти нося съ своитѣ ржцѣ отрова, която съсипва душата и тѣлото, и горко си отплатихъ за малодушието си. Той пиеше въ дома; на други мѣста все повече и повече; трѣбваше ний да се прѣмѣстимъ отъ добрата широка къща въ тѣсна, а по послѣ въ една задушена стая. Колко срамъ, и неволя, и лишения трѣбваше да търпимъ! Какъ да опишъ всичката сърдечна скърбъ, когато бѣше дошло до това, щото малкитѣ наши рожби отъ студъ и гладъ трѣбваше да ги погрѣбъ. Боже мой! Боже мой! каква страшна язва е това пиянство! То така завладѣ моя нещастенъ мъжъ! той падна тъй ниско, щото страшно е да си спомня за това! Силитѣ отидохъ, разсѣдъкътъ се поклати, памятьта се изгуби, всѣко добро чувство и желание изчезна, лицето стана безмисленно, очитѣ помѣтняхъ, скъсаната дрѣха висѣше удричана на ослабналото изнурено тѣло, цѣлиятъ му изгледъ стана тъй ужасенъ, нечеловѣчески, щото азъ, негова жена, не можахъ безъ отвращение да гледамъ на него! Ахъ и — това погигающе създание — това е мой мъжъ, — той сжщий, съ когото азъ така съмъ се любовала и гордѣяла, който въ минало врѣме ме прѣлъщаваше съ своитѣ умни рѣчи, — на когото азъ повѣрихъ всичкия свой животъ и всичкото свое щастие. И всичко това се бѣше започнало съ една двѣ чашки, на които, азъ тъй леко гледахъ!

На всичко това дойде сега краятъ. Днеска азъ испроводихъ мъжа си на гробищата; той умрѣ, безъ съзнание, безъ покаяние, и азъ нѣма вече дълго врѣме да се лутамъ на този свѣтъ. Силна болѣжка въ гърдитѣ, задушителна кашлица, нищета завличатъ послѣднитѣ останки на живота, така щото и за мене не ще отиде за дълго врѣме, додѣто да ме занесътъ тамъ въ гроба . . .

Такъва е моята съдба, и не само моята, но и онази на много други. Въ течение на моя горчивъ животъ и скитание по разни жгли на какви ужасни азъ не се нагледахъ. И на всичко това причината — пиянството. Колко младостъ, сили и щастие е завлѣкло то! И тукъ, дѣто азъ сега доживѣвамъ своитѣ скърбни дни този сжщий врагъ царува безпрепятствено; долѣятъ до менъ и тукъ познатитѣ неприятни звукове отъ които кръвта замръзва въ жилитѣ и които ясно доказватъ съ каква дива и необузdana сила свирѣпствува и тукъ тази язва . . .

Азъ — жена слаба, осамотена, умирающа просекния; но азъ съмъ готова да съберъ послѣднитѣ си сили, да издигна гласа си противъ този ужасенъ порокъ, и нека моя скърбенъ викъ да достигне поне до нѣкоя душа и да я пробуди. Но що може да направя моятъ слабъ гласъ, моето слабо перо? Кой ще мя послуша, нещастната, никому нейзвѣстна вдовица на пияницата! О! какъ ме измѣчва съзнанието на моето безсилне и какъ ми се иска да моля всички и всѣкого, комуто е скъпо истинното вѣчно благо на челоуѣчески души да подигне ржка на общия врагъ! Моитѣ ржцѣ вече се сценяватъ, вѣтрѣтъ се промѣква прѣзъ ступеното стѣкло, и, ме пронизва всѣцѣло и кашлицата замира дишанието . . .

Азъ си спомнямъ сега моето щастливо дѣтиństwo, любовта на майка си и сестра си, безгрижниятъ животъ, и всичко това е отишло; останала е една само тежка скърбъ, която ми разруши душата и тѣлото. И на всичко това е виновато пиянството!

Бащи и братия! Примѣте моята послѣдняя въздишка, послушайте молта послѣдняя молба. Умолявамъ ви, като прѣдъ Бога, въстанѣте противъ истребителя, поразѣте врага, употребѣте затова всичкото си старание, не оставайте равнодушни, не казвайте: „менѣ е се едно, не е моя работа.“ Всѣкой отъ васъ спасѣте поне една жертва и съ всички сили прѣдпазвайте отъ тази от-

рова тѣзи които още не сѫ поврѣдени. Погледнѣте около себе си; колко жертви, колко съззи и колко разорения, колко безутѣшни родители, погнбающи младежи, — бездомни, осиротели дѣца; колко злодѣйства жестокости, прѣстѣпления, и всичко това — послѣдствие на пиянството . . .

Вий зитете, че това е право; подигнѣте си гласа противъ това велико беззаконие; подирѣте рѣцѣтъ си, така щото да отблъснете отъ себе си и отъ близкитѣ ваши тази язва, и Богъ ще ви помогне. Динамието ми се прѣкъсва, рѣката ми се вдървява, не мога повече да пина; простѣте всички; свѣщъта догаря и азъ умирамъ.

Прѣвель: *Б. Н. Малджиевъ.*

АРМЕНСКАТА ЦЪРКВА.

По причина на нѣколкото хиляди Арменци, които отъ миналия м. Септември насамъ сѫ намѣрили прибѣжище въ нашето отечество ний мислимъ че долнитѣ интересни свѣдения за Арменската Църква, които заемаме изъ послѣдното издание на Encyclopedia Britannica ще бѣдѣтъ интересни за нашитѣ читатели:

Арменската Църква е една отъ най-старитѣ источни църкви, които не сѫ въ съобщение съ Источно-Православната или съ Римската Църква.

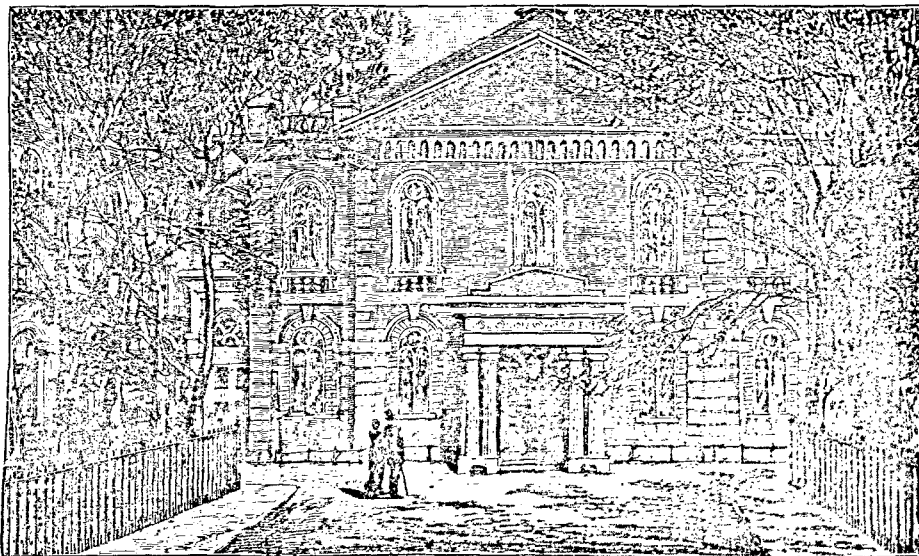
1. *История.* — Тя се раздѣля на три периода: отъ 34 до 302 година слѣдъ Р. Х., отъ 302 до 419 год., и отъ 419 год. до сегашно врѣме. (1.) Първиятъ периодъ е главно легендаренъ: Арменцитѣ притезаватъ, че ужъ Господъ Исусъ Христосъ писалъ писмо на Акбара, князь Урскій или Урфанскій, и че Апостолъ Тадей, придруженъ отъ Бартоломея и Иуда, проповѣдвали евангелието и основали Християнска църква въ Армения окоцо 34 год. слѣдъ Р. Х. Но каквато и да е цѣлността на тѣзи примитивни (първобитни) прѣдания, едва ли може да се каже че Армения е имала църква прѣзъ този първъ периодъ, при все че има очевидни слѣди отъ Християнско богослужение въ Армения въ твърдѣ раненъ периодъ. (2.) Историческиятъ основателъ на Арменската Църква е Св. Григорій, нарѣченъ „Просвѣтителъ“ (отъ когото Арменцитѣ носятъ църковното си название „Григорианци.“ *Бѣл. Ред.*) Той билъ князь отъ царствующата фамилия на Арза-

сидитѣ, който като пригърналъ Християнството, много желаялъ да го пригърнатъ и неговитѣ съотечественици. Въ своето мисионерско дѣло той прѣтърпѣлъ много гонения, но най-послѣ успѣлъ да придобие Арменския царъ и значителна честь отъ неговитѣ подданици. По желанието на царя Григорій отишелъ въ Кесария или Сисъ, и тамъ билъ посвятенъ епископъ Арменскій (302 год. слѣдъ Р. Х.) Неговитѣ прѣемници отпослѣ присвоили титлата патриарси и по-сетнѣ Католикосъ, и подъ тѣхното управление младата църква порастнала и напрѣднала. Тя имала да се бори срѣщу съпротивлението на язычески единордци и Персийски завоеватели; но тя успѣла да се установи въ сърдцата на людитѣ. Библията била прѣведена въ 410 год. слѣдъ Р. Х.; Литургията, която е твърдѣ стара, се подобрила; и Арменскитѣ епископи зели участие въ нѣколко отъ църковнитѣ синоди, особено въ третия вселенски съборъ (Ефесскій, 413 г. слѣдъ Р. Х.) Около 450 год. Арменската Църква прѣтърпѣла силно гонение, което не допуснало ни на одного отъ епископитѣ да присѣдствуватъ на четвъртия вселенски съборъ (Халкидонскій, 451 год. слѣдъ Р. Хр.) въ който Евтихъ и неговитѣ послѣдователи, крайнитѣ противници Несториеви, били осѣдени. Арменската Църква никога не приела рѣшенията на Халкидонския съборъ, и въ 491 год. патриархътъ съ пълния си синодъ тържественно ги омищожилъ. Този актъ докаралъ раздѣлѣнието на Арменската отъ Источно Православната Църква (3.) Периодътъ на схизматическото съществуване се раздѣля на три: (а.) отъ 491 год. до срѣдата на 15 столѣтие; (б.) отъ срѣдата на 15 столѣтие до срѣдата на 18 столѣтие; (в.) отъ 1749 год. до сегашно врѣме. Мжно е да се обясни схизмата на Арменската Църква; споредъ общеприетото мнѣние Арменцитѣ били Евтихийци, и въ сжщностъ били отцѣпени отъ Църквата, когато Халкидонскиятъ съборъ осѣдилъ оная ересь; но собственниятъ тѣхенъ отчетъ по този въпросъ въ авторитетнитѣ имъ документи е съвсѣмъ различенъ. Тѣ утвърдяватъ че били измани отъ лъжливи отчети, когато унищожили четвъртия съборъ; че тѣмъ било съобщено, че съборътъ рѣшилъ въ полза на Несториевата ересь, и че тази погрѣшка била потвърдена отъ едно писмо по въпроса до патриарха отъ Римскитѣ епископъ, въ кое-

то писмо били употребени нѣколко думи, които лесно би могли да се истълкуватъ въ Несторианска смисль. Патриархъ Нарсесъ, въ писмото си до Императора Мануила Комнена, въ 1166 год. ясно отхвърля Евтихиевата ересь, но за забѣлѣзване е, че като защитавава догматическитѣ възглѣдове на своята църква той употребилъ тъмнитѣ нѣкакъ термини, що сж били въ употребеніе прѣди Халкидонския Съборъ, а не по-точнитѣ опрѣдѣления, които по-послѣ влѣзли въ употребеніе; той употребява Гръцката дума *симмиксисъ* (смѣшаніе,) за примѣръ, въ Халкидонския ѱ смисль, вмѣсто *еносисъ* (сѣединеніе.) Както и да се причинило, раздѣленіето било постепенно; Арменски епископи присѣтсвували на петия, шестия и седмия събори (втория Константинопоаски, 553 г.; третия Константинополски, 680 год.; втория

да накаратъ Арменцитѣ да усвоятъ ученіята, литургията и обрядитѣ на Римската Църква. Католическитѣ Арменци, както се наричатъ, най-напрѣдъ станахж отдѣлна община къмъ края на 16 столѣтіе; тѣхното сжществуваніе е било изворъ на голѣма слабостъ за правовѣрната църква, и чрѣзъ тѣхнитѣ старанія сж се съживили старитѣ гоненія. Това състояніе на работитѣ се продължило до срѣдата на 18 столѣтіе, когато патриархътъ попросилъ и добилъ намѣсата на Петра Великий. Отъ тогава насамъ Арменската Църква е намѣрила заслонъ подъ покровителството на Руссія. Прѣзъ послѣднитѣ шестдесетъ години една Американска Протестанска миссия работи успѣшно между Арменцитѣ въ Цариградъ, Мала Азия и Армения.

2. Ученія. — Тѣ сж почти тождественни

Методистката Църква Сити Роудъ, Лондонъ.

Никейски, 788 год.) и църквата признава рѣшеніето на тѣзи събори за обязательни. Отцѣпени отъ Источната Църква, Арменскитѣ Епископи още по-тѣсно сж се отождествили съ родната си татковина; и поддържали патриотическото чувство въ врѣменана най-голѣмонационалноутѣсеніе. Въпрѣки много национални злощастія, чуждестранно владичество, вжтрѣшни раздори, и даже заточеніе Арменската Църква упазила своя характеръ, ученія и дисциплина до срѣдата на 15 столѣтіе, когато сж подигнали голѣми раздори, които имали за резултатъ схизма. Тѣзи распри били причинени отъ мисионери Исзуити, които сж опитали

сѣ онѣзи на Источно-Православната Църква. Арменцитѣ прииматъ първитѣ три, и петия, шестия и седмия вселенски събори, като отричатъ само Халкидонския, но както се е вечеобяснило, въ своитѣ авторитетни документи тѣ отричатъ Евтихиевата ересь, която онзи съборъ биде свиканъ да осжди. Арменцитѣ отхвърлятъ Западното прибавленіе на Никейския символъ вѣри, и отричатъ отлѣчителнитѣ ученія на Римската Църква.

Арменцитѣ прииматъ седемъ тайнства. Тѣ иматъ четири патриарси, сѣ сѣдалищата имъ въ Цариградъ, Иврусалимъ, Сисъ и Ечмяздинъ.

Около Свѣта.

Островъ Ероманга.

На Островъ Ероманга, единъ отъ Ново-Хебридскитѣ острови се е издигнала паметна църква въ паметъ на убититѣ, упечени-тѣ и избититѣ миссионери прѣди да прие-матъ островитянитѣ Християнството. Насто-ящитѣ истинни богопоклонници сж чада на челоуѣкоядцитѣ.

Християнството и Ислямътъ.

По происхождението си и Християнство-то и Ислямътъ сж Азиатски. и двѣтѣ сж Семитически; Иерусалимъ е само нѣколко стотини километра далечъ отъ Мекка. Слѣдъ 1900 години Християнството има 400,000, 000 привърженици, а Ислямътъ 200,000,000. Мохамеданството обаче е било въ сжщностъ ограничено въ Азия и Африка, тогазъ кога-то Християнството е било религията на Ев-ропа и Америка, и политически то сега вла-дѣе надъ цѣлия свѣтъ освѣнъ Китай, Япо-ния и Турция.

Фиджийскитѣ Острови.

Единъ Английски голѣмецъ, безвѣрникъ, наскоро посѣгилъ Фиджийскитѣ острови. Той казалъ на одного отъ островитянитѣ: „Ти си голѣмъ главатаръ, и жално е, че слу-шашъ тѣзи миссионери; никой не вѣрва ве-че въ Библията или въ повѣстята за Иису-са Христа.“ Очитѣ на главатаря пламнало-като отговорилъ: „Виждашъ ли тамъ онзи ка-мѣкъ? На онзи камѣкъ ний смазвахме главитѣ на нашитѣ жъртви. Виждашъ ли тамъ оназъ пещъ по-подалечъ? Въ оназъ пещъ ний печѣхме челоуѣчески тѣла за нашитѣ голѣми пирове. Сега, ако да на бѣхъ мис-сионеритѣ, и ако да не бѣше тази стара книга, Библията, и великата любовь Исусъ Христова, която ни е промѣнила отъ диваци въ Божии чада, ти никога нещѣше да излѣ-зешъ отъ това мѣсто. Имашъ причина да благодариши Богу за Евангелието, защото безъ него ти щѣше да бждешъ убитъ и о-печенъ въ тамъ оназъ пещъ, и ний щѣхме въ малко врѣме да те изѣдемъ.“

Азия.

Япония ни е испрѣварила въ работи каса-юща се до религиозна свобода. Въ тази дър-

жави екземпляри отъ Священното Писание могатъ свободно да се раздаватъ изъ зат-воритѣ и тъмницитѣ.

— До като се интересуваме въ приврѣмен-ното раздаване помощи на Арменцитѣ бѣ-женци, въ Индия отъ благотворителнитѣ фондове подъ управлението на Английското Правителство се помага на 1,750,000 страж-дущи отъ гладъ. Въ Лондонъ въ нѣколко деня се събралъ фондъ за тази цѣль отъ 3,750,000 л.

— Петъ милиона туземци въ Индия сега у-потрѣбляватъ Английския языкъ въ ущербъ на своитѣ матерни язици.

— Забѣлѣжителенъ факъ е, че областъта Ливанска въ Турската Империя съ едно на-селение отъ 500,000 се радва на най-голѣмъ миръ и благоденствие. Чрѣзъ влиянието и исканието на главнитѣ Европейски сили Гу-бернаторътъ бива Християнинъ и всичкитѣ чиновници се избиратъ измежду народа.

— Въ Китай родителитѣ често наричатъ момчетата си „кау — цу“ което значи „ку-ченца“ за да мислятъ боговетѣ, че отъ тѣхъ нѣма да излѣзе нищо, тѣ да пощадятъ жи-вота имъ.

— Въ Индия много мъже влизатъ въ дъл-гове за да исплащатъ брачнитѣ разпоски на своитѣ си дѣди; тѣ считатъ че е справед-ливо и честно да исплащатъ тѣзи дългове. Брачни дългове държатъ половината отъ народа въ най-крайна сиромашия.

— Единъ Хиндузинъ, възпитанъ въ Ев-ропа, намира при завръщанието си, че же-ната му и дѣцата му даже не могатъ да се сдружаватъ съ него, понеже който напусне веднѣжъ Индия, трѣбва да се избѣгва отъ всички Правовѣни Хиндузи.

— Едно момиче Персиянче не ходи на у-чилище, но захваща да носи брачнитѣ си дрехи на деветъ години, тѣй щото да се приготви за бракъ на дванадесетъ години. Тя трѣбва да пости на деветъ го-дини, а братъ ѝ може да чака додѣ стане на петнадесетъ години.

— Въ 1861 год. съ исключение на Островъ Цейлонъ и Бирмалія въ Индия имало 138, 000 Християни Протестанти; въ 1874 г. то-ва число порастнало на 224,000; въ 1881 г., на 417,000 и въ 1891 год., на 559,000. Про-тестанскитѣ църкви сега се прѣдставляватъ въ Индия отъ 26 миссионерски дружества и отъ 975 ржкоположени миссионери, зани-мающи 736 станции. Съ горнитѣ миссионе-

ри сътрудничествуватъ 797 туземни священнослужители и 3,491 учители миряни.

Мисионерското Дружество на Методистката Епископална Миссия почнало работа въ Индия на 1857 год. безъ едно здание или единъ туземецъ обращенникъ. Но сега има петъ Методистки конференции и полето на тѣзи конференции се простира надъ повече отъ 300,000,000 население и надъ около 6 язици и нарѣчия. Съвършенното просвѣщение на Индия чрѣзъ проповѣждане на Евангелието е частъ отъ колониалното разширение на Англия, и е едно отъ положителнитѣ пѣща, а не вече задача на Англо-Саксонската цивилизация.

Прѣслѣдване Толстоизма въ Руссия

Русското Правительство се види да е рѣшило да искорени всѣко нѣщо въ Русската Империя, което клони къмъ свобода. Нихилиститѣ сж пече почувствували желѣзната му рѣжа и Щундиститѣ сж прѣтеглили ужасни гонения, и сега е дошелъ редътъ на Толстоевитѣ послѣдователи. Распространението на Толстоизма е твърдѣ общо, особено между образованитѣ и професионалнитѣ разрѣди. Нѣкои отъ Толстоиститѣ сж откровени, но голѣмото болшинство сж тайни ученици, които се боятъ отъ разрушителното неблаговоление на Правителството. Кръстоносенъ походъ се е отворилъ противъ тѣзи привърженици Толстоеви. Къщи на подозрени лица се обискуватъ, и ако се намѣрятъ Толстоеви списания, конфискуватъ се, и имената на притежателитѣ на книгитѣ се записватъ въ полицейския черенъ списъкъ. Казва се даже, че се имало прѣдъ видъ испѣжданieto на самага Толстой.

Нпй несме съгласни съ възглаголетѣ на този даровитъ Русски писателъ; но ако неговитѣ религиозни мнѣния сж основани на лъжа, тѣ ще изчезнатъ бързо както мъглитѣ прѣзъ изгрѣващото слънце. Струва ни се, че срѣднѣвѣковнитѣ способности на прѣслѣдване още повече ще послужатъ за распространението на Толстоевитѣ заблуждения. Въ равна борба истината всѣкога надвигва на заблуждението.

Африка.

Английската Миссия въ Уганда е забѣлжително успѣшна. Въ нѣколко години сж се направили 200 църкви и има 50,000 хиляди Християни.

— Въ Централна Африка споредъ както туземцитѣ ставатъ Християни, тѣ събарятъ фетишитѣ си, идолитѣ и бѣчвитѣ си отъ спиртни питиета и ги развалятъ венчки на пазаря.

— Всичкиятъ Християнски свѣтъ трѣбва да бѣде признателенъ на Англия за дѣто е сломила силата на Арабитѣ въ Африка. При все че Мохамеданската религия стои по-горѣ отъ езичеството, пакъ Арабитѣ сж били ужасна проклѣтия за Африка.

— Въ Ефиското плѣме въ Западна Африка една жена, която роди близнета, веднага се умъртвява заедно съ младенцитѣ. Послѣднитѣ се турятъ въ прѣстени делви за да се не допиратъ до тѣхъ съ рѣцѣ и делвитѣ ги изнасятъ на гората и тамъ оставятъ младенцитѣ да умрѣтъ. Сжщо и майкитѣ ги вързватъ и ги оставятъ въ гората да загинатъ.

— Абисинцитѣ, които тѣй ужасно поразихъ Италианцитѣ при Адова миналата година, иматъ най-старата национална църква, що сжществува.

Раздѣлението между нея и Источната Църква станж въ 451 слѣдъ Р. Х. Русскиятъ Императоръ наскоро испратилъ подарѣкъ на Абисинския царъ голѣма частъ сжпоцѣнни музикални инструменти.

— Кралскиятъ домъ на Абисинцитѣ води началото си назадъ до Соломона и Савската Царица. Абисинското Християнство е водило благородна и успѣшна борба противъ Мохамеданската пропаганда съ огънь и мечъ. Когато зеленото знаме на пророка се тържествено развѣвало надъ Християнския истокъ, Сѣверна Африка, и въ Источна Европа до самитѣ порти на Виена, а въ Западна Европа почти до рѣката Рейнъ, тази „Африканска Швейцария“ токо отгѣдъ Червеното Море отъ Мекка и Медина не остави полумѣсецътъ да замѣсти кръста. Абисинската литература сжстои почти съвършено отъ прѣводи; но има и много рѣкописи които сж отъ старо врѣме.

Въ Африка има 170,000,000 население. На сѣвероистокъ има 6,000,000 между които и Абисинцитѣ, който размѣсватъ християнската вѣра съ езически обичаи. На сѣверъ сж Мохамеданцитѣ. Въ центра и на Югъ сж язичници които сж покланятъ на идоли и на зли духове. На крайния Югъ и по нѣкои мѣста на крйрѣжията има Християнски поселения отъ Европа.

Въпроси и Отговори.

На какъвъ да е сериозенъ въпросъ по Библията, Църковната История или Богословието ще се отговаря въ този Отдѣлъ. Въпроситѣ трѣбва да бѣдатъ писменни и да носятъ името на запитвача, което разбѣра се, пѣма да се обнародва.

В. 1*) *Що е грѣхъ?*

О. Думата грѣхъ въ Св. Писание ясно означава прѣстѣпление на законъ, вършеніе нѣщо, що е запрѣтено или неструване това що се изисква. Правотата и криндата въ всѣко дѣло зависи отъ отношенията му къмъ волята Божия. Виновинността или невинността на единъ чловѣкъ зависи отъ неговитѣ намѣренія. Този, който не иска да се съобрази съ изричнитѣ заповѣди Божии, да признае Бога за свой господаръ, и да Му отетѣши правото да владѣе надъ него, немеже да бѣде невиненъ. Въ книгата, която исказва волята Божия, ясно е казано какво трѣбва и какво не трѣбва да правимъ.

В. 2. *Защо създаде Богъ чловѣка?*

О. Богъ несъздаде чловѣка за Своя Собственна слава въ егоистическа смислъ; но за да би могли Неговитѣ създания да познаятъ силата на Неговата вѣчна любовь, безконечната благодѣлност на Негова Божественъ характеръ, и за да би могли да достигнатъ до вѣчно блаженство. *вз и съ* Него. Въ блаженството на Неговитѣ създания ний виждаме славата Божия.

В. 3. *Дѣлото на сътворението свѣта се свърши въ шестъ периода. Тѣзи периоди буквално шестъ дни ли прѣдставляватъ или хиляди години?*

О. Въ Старо-Еврейския текстъ, който се поддържа и отъ Гръцкия прѣводъ на Седемдесетитѣ, както и отъ Халдейския и Сирийския прѣводи има неопрѣдѣленность относително врѣмето на миросъздаването. Първиятъ стихъ на Библията гласи въ сѣщность: „Въ твърдѣ старо врѣме Богъ създаде небесата и земята“. Може да е било милиони години както и хиляди. Думата „день“ често се употрѣбѣва за да означава врѣменъ периодъ, като „денътъ Господенъ“, „денътъ на отмѣщеніето“ и пр. Че шеститѣ дѣна сѣ били периоди отъ голѣмо неопрѣдѣлено продължение, може да се примирие съ творителнитѣ епохи на геологията.

*) Горнитѣ въпроси съ много други дѣйствиелно сме получили, и ний разбираме, че всѣки въпросъ е билъ написанъ отъ Православенъ Християнинъ.

В. 4. *Има ли рай?*

О. На Едемъ, първоначалното жилище на чловѣческия родъ, още не се е точно опрѣдѣлила мѣстносттата отъ учени тълкователи на Библията. Еврейскиятъ историкъ Иосифъ нарича Соломоновитѣ градини райове. Старитѣ Еврейски прѣдания прѣдставляватъ Рая като мѣсто недостѣпно за веновнитѣ. Той билъ пѣленъ съ прѣдмѣти устроени да радватъ чувствата и да въздигатъ ума и е давалъ специални привелегии на своитѣ жители, които пияли отъ бистритѣ му води и ѣли отъ дърветата на живота и безсмъртието. Относѣ думата рай се употрѣбѣвала като прѣносна дума (метафора) за да означава блаженството на праведнитѣ въ бѣдѣщето състояние. Заради това когато Господъ нашъ употрѣби изрѣчението: „Днесъ ще бѣдѣши съ Мене въ рай“, той употрѣби общата Еврейска фраза на онѣзи врѣмена.

В. 5. *Какъ е Христосъ ходатай, когато е и едно лице отъ Божеството?*

О. „Лицето на Отца е едно, на Сина друго, на Духа Святаго друго; но божеството на Отца и на Сина и на Святаго Духа е едно, славата равна, величието равно; Отецъ е Богъ, Синъ е Богъ и Духъ Святій е Богъ; и при все това пѣма три Богове, но само единъ Богъ.“ Единъ по сѣщность, но въ три лица. Нуждата за ходатай се появи отъ Адамовото грѣхопаданіе. Адамъ бѣше първосвященникъ на всичкото създание и имаше сношение съ Бога; тази привилегия се възстанови въ Христа. Той бѣше приспособенъ да стане нашъ първосвященникъ чрѣзъ съединението на своето божественно и чловѣческото естество. Ходатайството Христово е упражнението на Неговата священническа служба, която постоянно се слѣдва на небото. Този, който сѣди отдѣсно на Отца, и който ховатайствува за насъ е Христосъ, и стойността на Неговото ходатайство между Бога и чловѣцитѣ се установѣва отъ факта че Той бѣ сѣщиятъ „който даде Себе Си откупъ за мнозина.“

Мислятъ ли хората въ днешно врѣме за грѣха, че е тѣй ужасенъ, както сѣ го мислили нашитѣ бащи прѣди насъ? Самото нѣщо не се е измѣнило; то е още най-черното, най-страшното, най-опронастителното нѣщо на свѣта, което докарва най-ужасна виновность и най-страшни страдания, мъки и окаянства на чловѣцитѣ.

НЕ СЕ КУПУВА СЪ ПАРИ.

Паритѣ иматъ твърдѣ голѣма покупателна сила, но има много нѣща които тѣ не могатъ да купятъ. „Добро име“ не се купува съ богатство, но чрѣзъ благородно начало и достойно дѣло. Чистъ характеръ има най-висока стойностъ, при все това златото на милионера не може да го купи, и той може да принадлежи на най-сиромаха. Съчувствието и любовта не сж продуктъ на печалба, но на великодушно естество и обновено сърдце. Задоволството е по-добро отъ бисери, но то е плодъ на божественна благодать. Сърдечна святостъ и чистота, ако и да сж отъ безцѣнна стойностъ, дохождатъ прѣзъ кръста, и като слѣдствие на прѣобразуещето и освещающето влияние на Духа Святаго. Небето е най-великото отъ всички награди, но пакъ то се купува безъ сребро и безъ злато, и е наслѣдство на Божията благодать. Той е мъдръ, който устреми всичкитѣ си усилия къмъ придобиване дарбитѣ които не се придобиватъ съ пари.

НЕЙНИЯТЪ ЯЗИКЪ Я ОПРОПАСТИ.

Аплийската Кралица пратила частна съболезнователна телеграма на вдовицата на Кантербургския Архиепископъ, и прѣдставителитѣ на печата били само увѣдомени, че било пратено такъво извѣстие. Слѣдъ малко, обаче, то било обрародвано въ нѣкои вѣстници и причинило затруднение на Г-жа Бенсонъ и приятелитѣ ѝ. По-нататъшни издирвания доказали, че съдържанието на телеграмата било извѣдено отъ началницата на Хаварденската пощенска станция на прѣдставителя на Централното Агентство за Новици. Вслеѣдствие на това тя е била отчислена. Въ Англия телеграфътъ се управлява отъ Пощенския Отдѣлъ.

На три разрѣда прѣдатели не трѣбва да се прави милостъ: на телеграфисти, частни секретари и стенографи, които издаватъ повѣренитѣ тѣмъ тейни.

БЛИЗУ ПРИ ИИСУСА.

Идѣте близу при Исуса и ще схванете Негова духъ. Живѣйте въ съобщение съ Него, и било че мислите за това или не, ще дойде слаба прилика на онзи Господъ въ вашия характеръ и въ вашия начинъ на вършене работа, тъй щото чловѣцитѣ

„ще познаятъ, че сте били при Исуса.“ Простото късче платно, което е държало скжпоцѣнно късче солиденъ парфумъ ще задържи благоуханието за много дни отпослѣ, и ще благослови лишения отъ уханье въздухъ съ това като го распрѣсва. Този, който стои близу при Христа, и Го пригрѣща на сърдцето си, като простото платно, ще издава сладостъ не собственно негова, която ще развесели и разсвежи много ноздри. Стойте на свѣтлината, и вий ще станете свѣтлина. Стойте близу при Христа и ще станите Христоподобни. Любѣте Го, и любовта ще стори за васъ това що тя струва на много брачни двойки, и на много сродни сърдца; тя ще влѣе въ васъ нѣщо отъ характеристикитѣ на прѣдмѣта на вашата любовь. Невъзможно е да уповае нѣкой на Христа, да се покорява Христу, да има съобщение съ Него, и да живѣе при Него, безъ да се уподоби Нему. И ако е такава вътрѣшната наша опитностъ, то такъвъ ще бѣде и вънкашниятъ ни изгледъ.

„КАКЪВТО СЪМЪ.“

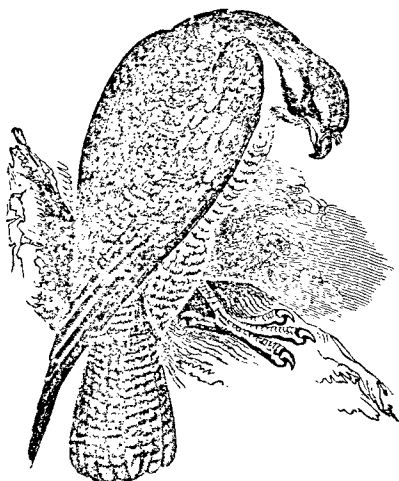
На една евангелска служба, държана въ едно крайморско мѣсто отъ единъ усърденъ рабъ Божий, обявила се за пѣние священная пѣсенъ, която захваща съ горнитѣ думи. Прѣди да се почне пѣсенъта водителътъ тържественно помолилъ никой да не участвува въ пѣнието, ако думитѣ не изказватъ сърдечното му желание.

Така прѣдостороженъ, единъ офицеринъ който сѣдѣлъ на единъ отъ чиноветѣ, хвърлилъ очитѣ си на книгата и прочелъ стиховетѣ, и като размислилъ врѣхъ тѣхъ, дошелъ до заключение, че не можалъ да се исправи и пѣе: „Дохождамъ, Божие Агънце.“ Той никога не разбиралъ тѣзи думи, когато ги пѣялъ други пѣть, и рѣшилъ да не пѣе пакъ нѣщо, което отъ негова страна да бѣде лъжа.

Слѣдъ една минута и внезапната блаженна мисль му дошла: „Трѣбва да отидѣ сега!“ Не се подвоумилъ по причина на това, че животътъ му въ бѣдѣще може да бѣде пълненъ съ мъчнотни и искушения. Той скочилъ на крака и отъ сърдце испѣлъ — „Дохождамъ Божие Агънце!“

И отъ онзи день онзи офицеринъ намѣримъ, че Господъ Исусъ е наистина вѣренъ на обѣщанието Си, и възможенъ да го спасе отъ грѣховетѣ му — да го направи ново създание.

За Младитѣ.

СОКОЛИ.

Соколетъ е твърдъ хубава птица, съ голѣми остри очи отъ лѣщниковъ цвѣтъ и пера тъмносиви, размѣсени съ черно; вратътъ и гърдитѣ сж бѣли. Той не стои закрѣпенъ на въздуха както силно-крилатия орелъ но се спуща на бързо на жертвата си, като я удря съ краката си и я сваля долу, чрѣзъ бързината и силата на нападеннето. Като орела и други птици съ подобни навици, той става тежъкъ и бездѣйственъ прѣзъ врѣме на смиланието. Въ старо врѣме соколетъ много се цѣнѣлъ поради леснотията, съ която се обучавалъ за ловъ и за бързината, съ която лѣгълъ когато прѣслѣдвалъ жертвата си. Слѣдующиятъ отчетъ, за соколна ловъ на Истокъ ще ни даде възможность да разберемъ какви сж ловчийскитѣ качества на тази хубава птица. „Въ тази частъ на Руссия,“ казва Белъ, „соколитѣ не се зематъ отъ гнѣздата, както би се очаквало; но слѣдъ като порастнатъ, когато естественнитѣ имъ инстинкти сж се развили чрѣзъ упражненне, и физическитѣ имъ сили, въ борба съ буритѣ, сж придобили най-голѣмата си зрѣлость и сила; тогава ги приучватъ да се впусчатъ на лебеди, гаски, щъркели, зайци, и даже антилопи“ (рогоачи.) Въ Кюрдистанъ хубавиятъ видъ соколъ нарѣченъ *черкз*, бива специално обученъ за ловъ на антилопи. Това става като се натѣпчи съ сѣно кожата на едно отъ тѣзи животни и се туря храната на сокола между роговетѣ му. Когато отпослѣ птицата се употребявала за въ, това я заставлява да

се втурга на главата на антилопа, и или го удря на земята, или спира движението му додѣто пристигнатъ хрѣткитѣ.

КАКЪ ПРЕМИНА ВАСИЛЬ УЛИЦАТА

Едно малко момиче на име Анка живѣло въ Лондонъ. То имало едно Св. Бернардско куче на име Василъ, което всѣка сутрина я придружавало на училище и гордо вървѣло по край нея, като величественно си въртѣло гѣстата опашка, и никога не благоволявало да гледа на малкитѣ улични кучета, които исказвали своето мнѣние за неговото състояние чрѣзъ кратки прѣзрителни лаяния. Една прѣпълинепа отъ народъ улица трѣбвало да се кръстосва всѣки день, и Анка научила Василя да тича нѣколко стѣпки напредъ и да лае високо на полицейския, който ималъ длъжностъ да спре разнитѣ кола, додѣто всички прѣминатъ безопасно на другата страна.

Една сутрина Анка се събудила съ гърлоболъ, и майка ѝ не ѝ позволила да иде на училище. Но Василъ, който не усѣщалъ гърлоболъ, не видѣлъ защо да не си земе обикновенната сутринна расходка. Съ обикновения си величавъ изгледъ, той си зель пътя надолу изъ улицата, додѣто стигналъ до кръстопѣтя.

Полицейскиятъ стоялъ въ срѣдъ улицата която била натѣпкана съ файтони омнибуси и пр. При гласа на познатия му лай, той си издигналъ бастунътъ и веднага се отдѣлили файтонитѣ и омнибуситѣ и образували права линия.

Въ отговоръ на ржкомаханието му явилъ се на кръстопѣтя Василъ и тържественно прѣминалъ на отсрѣщната страна безъ да съзнае, че като куче върши нѣщо извѣрно. Файтонджинтѣ, возачитѣ и проходящитѣ, и елисаниятъ полицейски, неволно се изсмѣли, като узнали, какъ несъзнателно ги бѣше измамило всички остроумното куче.

ХРАБРИЯТЪ ИВАНЧО.

Бѣше много студено заранъ; слѣгътъ още покриваше земята, когато Иванъ Костовъ нарами лопатата си за да отиде да спечели малко пари за любезнитѣ у дома. Тѣзи бѣхъ една трудолюбива майка, сега много болна за да зема пранне; сакатъ братъ и едно любезно беби сестриче, което Иванчо се

радваше да го види, че изгледва весело.

„Я слушай, мамо, ако не направѣх снѣга да хвърчи днесъ, то името ми да не е Иванъ Костовъ.“

„Ахъ, Иванчо, миличкий, зная че си готовъ за работа, но трѣбва добръ да внимавашъ да не те отблъснатъ други, които сж по-яки отъ тебе, При това трѣбва да си слабъ, като не ѣде нищо тази заранъ, нито ѣде много вчера! защото те видѣхъ като даде на Стоенча частъ отъ скъдното си ястие?“.

„Мълчи, мамо, Стоенчо ще те чуе! Той бѣше толковъ гладенъ, и кракътъ го болѣше, щото не можехъ да търпѣ да го гледамъ да страда тъй.“

„Ами за бебито! Не те ли видѣхъ като му даваше втора корица хлѣбъ и по този начинъ лиши себе си! Ахъ, миличко, ако и да лѣжж тукъ закупъ отъ ревматизмъ въ всѣка костъ на тѣлото ми, азъ съмъ доволно будна за да видѣ какво върши за всинца ни храбриятъ ми Иванчо.“

Безкористниятъ Иванъ се причерви отъ майчината похвала и съ весела усмивка отговори:

„Азъ съмъ сега мжжътъ въ къщи, мамо, и да видишъ какъ ще донесж доволно пари за да си наготвимъ хубаво ястие. Ето отивамъ.“

И Иванчо скочи надолу по стрѣмнитѣ стѣпала на къщата, рѣшенъ да работи съ всичкитѣ си сили за да спечели нѣщо да ги нахрани.

Излѣзе, обаче, както майка му каза — по-силниятъ блѣсва на страна слабия; и неведнѣжъ, когато Иванчо щѣше да земе работа за да чисти снѣгъ, блѣсваше го настрана нѣкой по-силенъ мжжъ и земаше работата прѣди него. Необезсърчено отъ това храброто момче газѣше изъ снѣга, като свирѣше за да поддържа куража си. Като щѣше да завие на единъ жгълъ близу до една хубава къща и гледаше на още непоринатитѣ тротуари, кракътъ му щѣше безъ малко да смаже хубаво цвѣтене, пушено несъмнѣно отъ нѣкого си, който токо що бѣ миналъ по тѣсната утъпкана пѣтека.

Иванчо нѣжно зѣ цвѣтието, допрѣ го до страната си, и послѣ срамежливо се обърна за да види да ли го бѣ видѣлъ нѣкой; тогазъ окото му съзрѣ една млада госпожица. Тя се засмѣ, и кивна му, и на часа се яви на вратата.

„И тъй ти намѣри цвѣтието, което пус-

нахъ и му се любуване,“ каза му тя щеговито. „Не е ли хубаво?“

„Наистина много хубаво е, госпожице, „то е почти тъй хубаво като васъ,“ отговори Иванчо съ весело изражение въ окото, като се покачи на стѣпалата и учтиво ѣ го подаде.

„Обичашъ ли цвѣтя?“

„Да, госпожице, азъ и Стоенчо сме стояли много врѣме да гледаме на прозорцитѣ, дѣто държжтъ хубави цвѣтя за проданъ. Но Стоенчо не може сега да ходи да ги гледа.

„Какво му е на Стоенча?“

„Единъ файтонъ го свали на пѣтя единъ денъ и сега едвамъ може да се исправи на краката си.“

„Виждамъ, че държишъ лопата въ ржката си. Можешъ ли расчисти този снѣгъ?“

„Могж, госпожице! моляж ви се, оставѣте ме да свършж тази работа.“

Иванчо се залови за работа, и въ малко врѣме хубаво очисти тротуара отъ снѣгъ; и удивлението и радостта му бѣхж голѣми, когато освѣнъ заплатата му, дадохж му и една кошница съ приятнитѣ думи: „За Стоенча, заради благосърдечния му братъ.“ „Ела пакъ, Иванчо, когато има работа за чистение снѣгъ.“

Иванчо не закъснѣ да иде у дома си, и се качи въ стаята, дѣто бѣше оставилъ загрижени сърдца, и честити наистина бѣхж тѣ, когато се намѣри доволно студено мѣсо, бискуити и други нѣща за синца имъ. И пайотгорѣ на конницата бѣше хубаво цвѣтне, единъ листъ отъ мункато съ свѣтли цвѣтове за Стоенча да имъ се радва до когато траятъ.

„Ахъ, миличко, това е поради благото ти сърдце и упованието ти въ Господа И наистина, не зная какъ щѣхъ да правѣх безъ тебе прѣзъ тѣзи студени, мрачни дни. Слѣдвай да бждешъ честитъ и истиненъ, Иванчо, и ти ще напрѣднешъ и успѣешъ въ живота си.“

Лѣнността постепенно завладѣва челоуѣка; тя захваща съ паяжини и свършва съ жельзни вериги. Колкото повече работа има челоуѣкъ, толковъ повече може да извърши; защото се научва да икономисва врѣмето си.

Церковни Новини.

Търново: Въ послѣдната ни забиколка, като минахме прѣзъ Търново ние видѣхме доволно нѣща да ни зарадватъ въ тоя градъ. Пастирьтъ е събралъ едно голѣмо число посѣтители. Енергията всякога ще повлияе за да произведе резултати, и Бр. К. Г. Паламидовъ има доволно отъ тая сила. Въ Недѣлята на нашето посѣщение нѣкои 124 души присѣтствуваха на служба сутриньта и около 70 души вечерьта. Една отъ мѣстотиньта на мѣстото е стрѣмнината на улицата, която води къмъ нашата църква, тъй щото особено на вечерното събрание зимно врѣме само буйната младежъ може да рискува да отиде на събрание. На стрѣмнината трѣба да се приложи и фактътъ че водата отъ двѣ чешми прѣлива прѣзъ улицата и тя се прѣобръща на ледъ зимно врѣме. Има нѣкои насърчителни признаци за нѣкакво религиозно движение въ ветхата столица на България. Ние се изпълнихме съ съчувствие къмъ Пастира, който полага голѣми старания и не жали силитъ си за спасението на чловѣцитѣ въ този забѣлжителенъ градъ на България.

Севлиево: Независимо отъ малцината членове на нашата църква, посѣтителитѣ отъ вънъ сж измежду младежитѣ, нѣкои отъ които сж ученици, а други запаятчи. Тѣ много обичатъ пѣснитѣ отъ „Священитѣ Пѣсни“, и доста сж се запознали съ тѣхъ. Тѣ не се уморяватъ лесно отъ пѣние, нѣ продължаватъ да пѣятъ по два часа по пѣкогашъ наредъ. Пастирьтъ тукъ се труди съвѣстно да върши възложена на нему работа.

Ловечъ: Центърътъ на нашата работа тукъ е въ нашето Дѣвическо Училище, което върши работата си редовно и усърдно. Бѣше Четвъртъкъ вечеръ когато службата въ съединение съ Тримѣсечната Конференция се държа и освѣнъ ученичкитѣ, които се придружаваха отъ всичкитѣ си учителки, имаше и доста младежи на които поведението бѣше примѣрно. Нѣколко отъ ученичкитѣ се прехажъ подъ испитъ. Тѣ всичкитѣ бѣха дѣщери на родители, които сж членове на нашата църква. Пастирьтъ е организиралъ особенъ классъ отъ младежи, цѣлѣта на които е изучаването на Священнитѣ Писания. Тоя классъ се събира Срѣда вечеръ всяка седмица.

Плѣвенъ: Както обикновено намѣрихме пастирьтъ изобиленъ въ работа. Врѣмето бѣше съвсѣмъ неблагоприятно, понеже Плѣвенъ е пословиченъ по калнитѣ и нечиститѣ си улици, които въ това врѣме бѣха едвамъ проходими. И такъва лекава калъ! Вслѣдствие на лошото врѣме отъ селата приетелитѣ не могаха да дойдатъ за Тримѣсечната Конференция. Ние скърбихъ да кажемъ, че намѣрихме Г-нъ Ат. Х Четвъртаковъ доста боленъ. Съпругата му

героически се труди да му помага въ немощта му и да носи скърбта си. Ние считаме Плѣвенъ като градъ, дѣто Господъ има много работа за Пастирьтъ да върши. Мнозина иматъ Словото Божие и го испитуватъ. Дано да имаха дързостта да слѣдватъ по неговитѣ учения.

Свищовъ: На Февруарий 1/13 Тримѣсечната Конференция се държа. Приетелитѣ отъ с. Хибилій, и Бр. Панайотъ отъ Ейджи присѣтствуваха както на Конференцията така и на Тримѣсечното Събрание Св. Недѣля. Тѣ прѣстояха въ града прѣзъ Недѣлята. Службитѣ прѣзъ Св. Недѣля бѣха доста трогателни и насърчителни. Сърдцата ни дойдоха въ умиление до единъ чуденъ степенъ. Божнето присѣствие бѣше съ насъ. Пастирьтъ е приелъ подъ испитъ двама души прѣзъ послѣдното тримѣсечие. Той носи загубата си въ смъртъта на достойната си съпруга, подкрѣпенъ отъ Божията благодать. Той върши добра работа въ енорията си.

Шуменъ: Прѣсѣдателствующий Презвитеръ бѣ поканилъ Бр. Иванъ Тодоровъ да отиде въ тоя градъ на негово мѣсто да прѣсѣдателствува на Тримѣсечната Конференция и да проповѣдва на Тримѣсечното Събрание. Той рапортира, че намѣрилъ Бр. Никола К. Буралиевъ тѣжко боленъ, сжко и едно отъ дѣцата му било болно. Отъ тогава има двѣ седмици и въ това врѣме ние не сме чули за състоянието на оная нещастна фамилия. Ние поднасяме искрено сѣ съчувствие на Бр. Никола въ немощта му и на фамилията му въ скърбта имъ. Въ това врѣме на тъмнина, дано Богъ да имъ бже видѣлща и свѣтлостта на лицето Му да осяе върху тѣхъ.

На завръщане отъ вѣтрѣщността не намѣрихме церковни извѣстия отъ другитѣ станции, за това не можемъ и нищо да кажемъ за тѣхъ. Ние сме подканвали събратията си, сътрудницитѣ си, да ни пишатъ по пѣщо за работата си, всѣки мѣсець на врѣме; нѣкои не го считатъ за нужно и полезно да се съобразятъ съ поканата ни, за това и ние не можемъ нищо да кажемъ какво става въ мѣстата имъ. Но, „Господъ знае всичко“ тѣ казватъ, и ние не можемъ да оспоряваме петиюта; която се съдържа въ горния цитатъ (прѣводъ.) — При все това ние ще кажемъ, че би било добръ и ние да знаехме по нѣщо за работата имъ чрѣзъ писменно съобщение, като нѣмаме дарбата на всевѣденнето, която само Богу принадлежи.

Руссе: Драго ни е да извѣстимъ че съживителнитѣ събрания държани въ тукашната църква въ началото на миналия мѣсець бѣха много душеполезни и назидателни. Седемъ младежи искаха желание да живѣятъ за Христа. Отъ тѣхъ шестимата сж приети подъ испитъ.